

JOUW KOLEN

Ik weet niet, zwarte kolenaad,
Hoe jij je wagens kolen vult.
Ik weet niet, ondergrondse maas,
Hoe jij je weg beuizen vindt.
Ik weet alleen, - en daar komt het op aan,
Jouw kolen vormen mijn bestaan.

Toen veer het roet op de fabriek,
De hietel steen ging malen.
Toen leek de stoomdamp op mist,
Die schilde van de diken.
Jouw kolen hebben dat gedaan,
Jouw kolen vormen ons bestaan.

En als de schepen weer gaan varen,
Het roet weer van de pijpen gaat.
De schuit zijn lugt uit in de haven.
Dan is dat jouw werk, kolenaad.
De haven kan weer dreunen gaan,
Jouw kolen vormen ons bestaan.

Ik heb als dertig omme gegrond,
Toen mijn kolen vergaagen van kas.
Zij licht ons mijn poorten de laarsel vrendend.
En jij stad het hart van mijn vromer.
Jouw kolen koken ons weer aan,
Jouw kolen vormen ons bestaan.

Nou ik van jou lees in de krant,
Met al die vallen en die toeren.
Nou weet ik, dat er in ons land
Aan onze toekomst is begonnen.
Zij laat ons niet toe onder gaan,
Jouw kolen vormen ons bestaan.

In gebouwen, kolenaad, kan vol,
Zonder jouw ondergrondse buis,
Zonder jouw diepgraven buis,
Gaaf later de lamp voor eeuwige stil.
Zij, met je vromde, zwarte kaas,
Jouw kolen vormen ons bestaan.

Ik dank je, voor kolenaad,
Die vruchtbaar wagens kolen vult.
Ik dank je, reddelijke maas,
Die staat zijn weg beuizen vindt.
Zij, Ridder van de Zwarte Vaan,
Zij brengt ons weer een heek bestaan.

